

Diebliffet. Jeg kan heller ikke see rettere, end at det er en Ubillighed, at en Mand, naar han efter 6—7 Aars Forsløb har taget juridisk Embedsexamen med bedste Charakter, staaer fuldkomment hjælpeløs, saaledes at han ikke blot ikke har mindste Haab om at faae Embede, men at han ogsaa er udelukket fra, hvad der maa ansees for privat Virksomhed, medmindre han først gennemgaaer den foreslaaede Prøvetid af 3 Aar. Dertil kommer, at de 3 Aars Prøvetid ikke vil afgive nogen forsøgt Garanti for den Vedkommendes Dygtighed; thi der er jo ikke i Lovforslaget fordret, at de Attester, der skulle tilvelebringes for, at han i den nævnte Tid har været som Fuldmægtig hos en Høiesterets-, en Overrets- eller en Underretts-sagfører, skulle gaae ud paa, at han er en duelig Person; det skal blot godtgjøres, at han har været der. Det er vel af Udvalget foreslaaet, at det tillige skal godtgjøres, at han har forfattet nogle Indlæg. Ja, dette vilde have nogen Betydning, dersom der i Forfattelsen af Indlæg laa nogen Garanti for Dygtighed. Men dersom det bliver af det Slags Indlæg, som vi idetmindste ofte see fremkomme ved Underretterne, saa maa jeg tilstaae, at de, selv om de bleve forfattede i Dufinviis, kun vilde afgive et overmaade ringe Beviis paa Dygtighed. Naar Attesten skulde have nogen Betydning, maatte den derfor i alt Fald gaae ud paa, at den Vedkommende havde været dygtig. Jeg troer endelig, at Sagførerstanden i det Hele kun vil blive overmaade daarligt tjent med at faae en stor Deel Personer optagne imellem sig, som den enkelte Sagfører meget maa beklage at skulle kalde sine Colleger. Jeg kan saaledes ikke troe Andet, end at den rette Veie, som man burde følge ved at ordne hele dette Forhold, vilde være skarpt at skjelne mellem Næringen og Embedsstillingen; men da der ikke gennem Endringsforslag vil kunne tilveiebringes en saadan Ordning, skal jeg ganske følge det ærede Mindretal i at fravaare Lovforslaget.

Ordføreren: Jeg vilde gjerne tillade mig strax at knytte et Par Bemærkninger til det Foredrag, vi nys hørte. Den ærede Taler begyndte med at sige, at det forekom ham,

at der i Lovforslaget var en Sammenblanding af to forskjellige Ting, nemlig af den Sagførervirksomhed, der i sit Væsen var en Næring, og den Sagførervirksomhed, der var af en høiere Art, og det var ligeledes de sidste Ord, jeg hørte fra det ærede Medlem. Jeg lovede mig noget Godt, da jeg først hørte dette; thi det er jo i sig selv en rigtig Erkjendelse. Denne hele store Virksomhed udenfor Retten, som jo for mange Sagførere er det, det fornemmelig kommer an paa, og for dem Alle er af en mere eller mindre Betydning, denne store Virksomhed, hvorved det ikke gjælder om nogen Deeltagelse i Retspleiens Udøvelse, kan, som det synes mig, vistnok saa temmelig opfattes som et Slags Næring; men der er det jo ogsaa Tilfældet, at der er fuldstændig Frihed; der er al den Næringsfrihed — for at bruge et Udtryk, som svarer til denne Betragtningssmaaade —, som man kan ønske. Men ved Siden af disse Forretninger udenfor Retten, udenfor Deeltagelsen i Retspleiens Udøvelse, ligger nu det, som jeg troede, den ærede Taler havde for Die ved at sige, at der var en anden Virksomhed, der var af høiere Art; men det viste sig desto værre, at til den anden Virksomhed af høiere Art vidste den ærede Taler kun at henvise Udørelsen af de saakaldte offentlige Sager. Det er nu Noget, som maaskee i første Dieblif kan lyde ret naturligt for enkelte ærede Medlemmer, men for den ærede Taler selv maa det vist, naar han hører det igjen, lyde noget unaturligt; thi det er Noget, som jeg ikke behøver at sige det ærede Medlem, at de saakaldte offentlige Sager ikke paa den Maade kunne stilles i Modsetning til private Retsager. Der er blandt de offentlige Sager nogle, der ere af fuldstændig privat Natur og kun faae et vist offentligt Stempel derved, at det Offentlige hjælper den ubemidlede Private til at faae sin Sag udført; ligesuldt ere disse Sager i deres Væsen fuldstændigt private, men de kaldes offentlige. Ved Siden af disse offentlige Sager, der i Virkeligheden ere reent private, er der kun tilbage de offentlige Sager, hvor det gjælder om at bringe Straffeloven til Anvendelse, og disse maa det vel ogsaa være, som det ærede Medlem havde for Die, naar han talte om de Sager, hvori det